

Alt har en ende

Afslutninger af livssituationer - store som små - er uundgåelige.

Når vi forstår og accepterer det, bliver vores spirituelle rejse lettere.



Både på menneskeligt niveau og på den kosmiske scene ser vi kredsløb i alle aspekter af vores eksistens.



af William Meader, underviser

Alting har en afslutning. Dette er et ufravigeligt faktum i det menneskelige erfaringsgrundlag. Uanset om det drejer sig om afslutningen af et forhold, om fysisk død eller om en civilisations undergang, bevæger livet sig altid frem mod en afslutning.

Ved første øjekast er det svært at se dette som en del af udviklingen, men det er det så absolut. Afslutninger er essentielle - indbyggede i selve den spirituelle rejse. De er simpelthen udtryk for den universelle rytmiske lov.

Den lov er en grundlæggende tese inden for den Evige Filosofi. Den siger, at alt liv er cyklisk; at livet har en naturlig tendens til periodisk at inkarnere sig selv i fysisk form. Gennem denne proces skrider livets udvikling fremad. Fysisk inkarna-

tion giver et erfaringsområde, som er nødvendigt for vækst og evolution.

I Østens filosofi kaldes dette for Guds mægtige ud- og indånding. Udåndingen er livets manifestation i fysisk form. Indåndingen er livets tilbagetrækning fra det fysiske. Afslutninger indikerer derfor altid, at livet er

"Afslutninger er essentielle. De er simpelthen udtryk for den universelle rytmiske lov."

ved at trække sig bort fra sin fysiske indkapsling.

Uanset om vi betragter et græsstrå, et menneske eller den enhed, der besjæler hele planeten, er denne ind- og udåndingsproces uophørlig.

Det er livets puls, vævet ind i selve den fysiske evolution. Livet inkarnerer sig rytmisk i fysisk form, kun for senere at trække sig tilbage, når formen ikke længere er anvendelig.

Sjælen og dens klædedragt

Set fra det menneskelige perspektiv er det sjælen (i sin egenskab af bærer af livet), der inkarnerer. Gennem utallige inkarnationer udvikler sjælen efterhånden sin evne til at udfolde sin kærlighed og visdom gennem det fysiske, som bæres af personligheden.

Som sådan er personligheden blot et stykke "tøj", som sjælen bruger til at vekselvirke med den ydre verden. På den måde udvikler sjælen sig.

Man må huske, at den fysiske form både er en fordel og en ulempe for sjælen. Fordelen er, at den sætter sjælen i stand til at opleve tanker, følelser og fysiske sansninger.

Ulempen er, at den kun kan give sjælen et begrænset sæt af erfaringer.

Set fra sjælens perspektiv har personligheden derfor kun midlertidig værdi. Døden indikerer simpelthen, at sjælen har fjernet sig fra sin "beklædning" - at dens forhold til personligheden er forbi.

Ebbe og flod i (par)forhold

Omend mindre dramatisk end døden, så vil sjælen fra tid til anden frigøre sig fra forskellige livsforhold. Set på denne måde repræsenterer sjælens klædninger det ydre livssituationer.

Alt i hverdagen er for sjælen en proces, hvorved den vekselvirker med det fysiske. Forhold, karriere og hverdagsaktiviteter er blot nogle rammer, der giver sjælen erfaring.

Og det er vigtigt at huske, at ligesom personligheden kun er brugbar i en vis periode, er disse rammer, som vi

lever livet i, kun midlertidige.

På grund af den universelle rytmiske lov er vores livssituationer uundgåeligt cykliske. Ser vi fx på vores forhold, er det tydeligt, at de er underlagt ebbe og flod. Til tider er der vækst og blomstring til glæde for de involverede parter, til andre tider er der lavvande.

Det er åndeligt set vigtigt at være opmærksom på denne "tidevandscyklus". Det hjælper os til at forstå rytterne i vores liv, og hvordan vi skal navigere i forhold til dem.

Nogle gang er "ebbe" (det guddommeliges indånding) kun af mindre omfang. Så føler man sig blot nødsaget til at ændre et enkelt aspekt i en given situation.

Andre gange er virkningen så stærk, at der kræves fuldstændig tilbagetrækning. Når det sker i et parforhold, har det nået sin afslut-

ning. Når det sker i arbejdslivet, opstår der behov for en ny karriere.

Den nødvendige krise

Tilbagetrækning fra en vigtig livssituation ledsages normalt af stor angst og ubehag. Men man må indse, at en krise er indledningen til enhver form for udvidelse af bevidstheden.

Når sjælen giver impuls til at trække sig tilbage fra en given situation, er det altid personligheden, som oplever krisen, ikke sjælen. Det er altafgørende at huske denne forskel, specielt når man er midt i processen.

Personligheden er grundlæggende set formbundet bevidsthed. Den defineres som den totale sum af vores dagligdags tanker, følelser og ydre oplevelser og har som følge deraf et vanepreget forhold til dem. Derfor oplever personligheden stort ubehag, når sjælen tvinger

den til at fjerne sig fra en livssituation.

Når noget nærmer sig sin afslutning, vil personligheden ofte opleve frygt og tøven. Hvis denne tøven varer ved, nægtes sjælen sin højere

"Når sjælen trækker sig tilbage fra en given situation, er det altid personligheden, som oplever krise, ikke sjælen."

hensigt. Personligheden vinder, og lidt af sjælens indflydelse går tabt.

Dette kan vi undgå, når vi lærer at forvente, at en mørk periode mest sandsynligt opstår, når en afslutning nærmer sig. Her er det godt at

huske, at mørket ofte er indledningen til daggryets lys og muligheder.

Bemærk, at ikke alle kriser opstår pga. sjælens behov for at trække sig væk fra en fysisk form eller livssituation. Faktisk er det de færreste.

De mest almindelige kriser vedrører personlighedens kamp med sig selv og med egoets behov. Når en krise (og den efterfølgende afslutning) udelukkende udløses af personligheden, er det underliggende motiv at forstærke egoet.

Men når en afslutning påbegyndes af sjælen, er der større kræfter på spil. Der er en erkendelse af, at en mere vis del af én selv (sjælen) søger et større udtryk, og at en etableret livsbetingelse ikke længere understøtter dette. Derfor er sjælen tvunget til at trække sig bort.

Det opleves som en tilbagetrækning fra den specifikke situation. Men samtidig er

Livets sejlads er underlagt flod og ebbe.



der en følelse af at *blive sig selv*, uden formindskelse af egoet.

Den måde, vi klarer ændringerne på, påvirker vores fremgang på den åndelige vej. Når sjælen guider processen, betragtes den efterladte fysiske form stadig med respekt. Hjertet forbliver åbent, selvom individet giver slip på det gamle.

Normalt er dette ikke tilfældet, når personligheden igangsætter en afslutning. Så afviser hjertet den form, det engang elskede. Når det sker, farves processen desværre af skuffelser og vrede.

Cykluser i samfundet

De principper, der styrer afslutninger i det enkelte menneskes liv, er lige så anvendelige i samfundet. Menneskeheden har - ligesom det enkelte menneske - en sjæl og en personlighed, og den udvikler sig også over store tidsepoker. Og ligesom den

menneskelige sjæl af og til forårsager en ydre forandring i livet, gælder det samme for menneskeheden.

Kultur er simpelthen en

*"Det, som er
dit tempel i dag,
bliver dit fængsel
i morgen."*

form, som livet udtrykker sig igennem i stor skala. Menneskeheden udvikler sig gennem sit forhold til kulturelle mønstre og de mange institutioner, der opstår deraf.

Menneskehedens dramatiske historie afslører, at civilisationer styres af cykluser, ofte på flere århundreder. Historisk set viser civilisatio-

nernes opståen og fald, hvordan livet cyklisk manifesterer sig og trækker sig tilbage i tidens løb.

Både på menneskeligt niveau og på den kosmiske scene ser vi kredsløb i alle aspekter af vores eksistens. Årstiderne, månefaserne og arternes opståen og forsvinden (når det foregår naturligt) er vidnesbyrd om, at alt er cyklisk og dynamisk.

Når vi fuldt ud fatter og gør brug af denne sandhed, bliver den spirituelle rejse langt lettere. At tilpasse sig livets cykluser er at synkronisere sig med selve livet.

Fra tempel til fængsel

Den store udfordring er naturligvis at opdage, hvornår de fysiske former, vi anvender, ikke længere støtter sjælen, der forsøger at udtrykke sig gennem dem. Personligheden (og civilisationen) har tendens til at modarbejde forandringer, og dermed op-

står der naturligvis kriser.

Vi kan finde vej gennem disse krisetider, når vi husker et meget vigtigt princip. En fysisk form, der fremmer vækst, vil til sidst udleve sin funktion og derved blive et problem. Sagt metaforisk: *Det, som er dit tempel i dag, bliver dit fængsel i morgen.*

Den spirituelle rejse kræver, at vi lærer at acceptere, at afslutninger er uundgåelige. Men enhver afslutning er også en ny begyndelse. Livets indånding efterfølges altid af en udånding, men på et højere niveau af udviklingsspiralen.

Det giver grund til optimisme. Ja, det er virkelig en kilde til stor glæde, for der ligger sikkerheden for vores uddødelighed. Fysiske former kommer og går, men livet *er* og har altid været. □

William Meader underviser i spirituel filosofi. Henv.: P.O. Box 6417, Aloha, Oregon 97007-0417, USA, www.meader.org



Mørket er ofte indledningen
til daggryets lys og muligheder.

Foto: Alexandra Moysey